

[Poulsgaard]

pct. af tiden, 10 pct. er til administration og så resten til undervisning. Vi ville nok lægge det lidt anderledes an, således at de, som vi vidste havde forstand på at forske, og som kunne fremlægge nogle resultater, fik lov til at forske noget mere, og de, der var gode til at undervise, så fik lov til det i stedet for. Men der er ikke meget i redegørelsen, der tyder på, at det er den vej, det skal gå.

Vi har i hvert fald set nogle tilfælde i den sidste tid, hvor man nu også selv fra universiteternes side ikke altid har den kontrol med forskermiljøet, som man burde have. Nok skal forskningen være fri, men det kan ikke være sådan, hvis samfundet betaler en hel masse penge til forskning, at der så ikke også bliver forsket, men man bruger tiden til en hel masse andre ting.

Vi må se, hvordan det går med det her. Vi mener som sagt, at vi skal være med i internationalt samarbejde, og vi skal måske hente noget af det udefra – det, vi ikke selv kan klare.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Forskningen skranter og får det stadig værre! Det er forskernes vurdering, det er universiteternes vurdering. Forskningen lever og har det godt! Det er ministerens vurdering.

Bevillingerne til forskningen er stigende, siger ministeren, og kurven i ministerens forskningspolitiske redegørelse viser da også triumferende og stolt en opadgående tendens. Det passer ikke, siger forskerne, der manipuleres med tallene. Det er der også flere ordførere her i dag der har sagt, og jeg venter med stor spænding på ministerens svar til fru Jytte Hilden, fordi fru Jytte Hilden jo konkret påviste, at der faktisk har været en nedadgående tendens.

I sin reklame for forøgelsen af forskningsbevillingerne glemmer ministeren imidlertid, at det er uomtvisteligt, at der er skåret ned i de enkelte institutioners basisbevillinger, som anvendes til grundforskningspræget forskning og fri forskning igangsat af den enkelte forskningsmedarbejder, hvad der er katastrofalt, fordi grundforskningen er forudsætningen for al forskning – selve hjertet i forskningen, kan man sige. Den giver måske ikke målelige resultater med det samme, dens resultater må vurderes i et langtidsperspektiv,

men den er forudsætningen for al forskning, og det har da glædet mig, at mange af ordførerne har sagt det. Så må man også håbe, at ordførerne er villige til at give penge til grundforskningen.

Ordentlig forskning kræver altså ro og langtidsplanlægning, og det er bestemt ikke det, universiteterne har fået til deres planlægning. Tværtimod er universiteterne igen og igen blevet stillet over for ændringer i de forudsætninger, de har arbejdet med og udarbejdet en langtidsplanlægning efter. Det vil sige, at universiteterne og de højere læreanstalter har skullet revidere udarbejdede faglige planer.

Universiteterne og de højere læreanstalter underkastes en stadig stigende styring. Grundbevillingerne skæres som sagt ned, og nye midler kommer i form af puljer, der kan søges fra. Dette har haft som resultat, at en stor del af arbejdstiden og også fritiden må bruges til at søge om penge fra forskellige puljer, og at en stadig større del af forskerne er løsarbejdere med meget ringe arbejdsvilkår, hvor forskningsprojekter må gøres færdig derhjemme ved køkkenbordet, fordi bevillingen slap op, stort set før projektet var færdigt. Men for at få en del af de næste projektpenge skal arbejdet jo gøres færdig, og man skal ligesom vise, at man duer i forskningsverdenen; derfor arbejder man gratis.

Det vil sige, at en stadig større del af forskningen udføres af unge forskere i tidsbegrænsede stillinger, og at ældre fastansatte får en stadig større undervisningsbyrde. Det er ikke på den måde, der bliver skabt kreative forskermiljøer.

Ministeren taler i redegørelsen om selvjustits. Hvad betyder det konkret? Betyder det, at forskerne skal sidde i bedømmelsesudvalg, forskningsråd osv. og bedømme, om de hver især er produktive nok? Og hvad er produktivitet blandt forskere egentlig? Hvad er kvalitet, kan man spørge. Handler produktivitet, for at blive ved den, om at skrive så og så meget så og så hurtigt og få publiceret det i så og så mange internationale tidsskrifter så og så hurtigt? Det er en meget svær problemstilling, og det er en måde at tænke på, der også gør det sværere for kvinder, som måske har et andet kvalifikationskrav, en anden måde at tænke kvalitativt på, end mændene i den mandsdominerede forskerverden gør,